השתא כזית וכזית כללא כזית למחר בחוץ

מיבעיא או (לישנא אחרינא כזית למחר בחוץ

פרטא כזית כזית ם מיבעיא) איתמר חצי זית

חוץ לזמנו חצי זית חוץ למקומו וחצי זית חוץ

לזמנו אמר רבא אויקץ לכישן הפיגול ורב

המנונא אמר עירוב מחשבות הוי אמר רבא

מנא אמינא לה דתנן ס בכיצה אוכל ראשון

וכביצה אוכל שני שבללן זה בזה ראשון

חלקן זה שני וזה שני הא חזר ועירבן ראשון

הוי ממאי מדקתני סיפא סינפל זה בעצמו יו

וזה בעצמו על ככר של תרומה פסלוה נפלו

שניהן כאחת עשאוה שניה ורב המנונא אמרי

התם איכא שיעורא הכא ליכא שיעורא אמר

רב המנונא מנא אמינא לה דתנן מיהאוכל

שנטמא באב הטומאה ושנטמא בולד הטומאה

מצמרפין זה עם זה לממא בקל שבשניהם

מאי לאו אע"ג דהדר מלייה דלמא חדלא הדר

מלייה כי אתא רב דימי אמר חצי זית חוץ

למקומו וחצי זית חוץ לזמנו וחצי זית חוץ לזמנו

תני בר קפרא פיגול אין חצי זית מועיל במקום

כזית כי אתא רבין אמר חצי זית חוץ לזמנו

וחצי זית חוץ לזמנו וחצי זית חוץ למקומו תני

בר קפרא פיגול אין חצי זית מועיל במקום

כזית רב אשי מתני הכי החצי זית חוץ לזמנו

וכזית חציו חוץ וו למקומו וחציו חוץ לזמנו תני

בר קפרא פיגול אין חציח זית מועיל במקום

כזית אמר רבי ינאי יחישב שיאכלוהו כלבים

למחר פיגול דכתיב יואת איזבל יאכלו

הכלבים בחלק יזרעאל מתקיף לה רבי אמי

אלא מעתה יחישב שתאכלהו אש למחר

דכתיב 2תאכלהו אש לא נופח ה"נ דפיגול

וכי תימא הכי גמי והתגן לאכול כחצי זית

ולהקטיר חצים כזית כשר שאין אכילה והקטרה

מצמרפין יאי דאפקה בלשון אכילה ה"ג

הכא במאי עסקינן דאפקה בלשון הקטרה דלשון אכילה לחוד ולשון הקטרה לחוד בעי רב אשי חישב לאכול כזית בשני בני

אדם מהו בתר מחשבה אזלינן דאיכא או

שיעורא או בתר אוכלין אזלינן וליכא שיעורא

אמר אביי ת"ש לאכול כחצי זית ולהקטיר

כחצי זית כשר שאין אכילה והקטרה מצטרפין

קבה א מיי׳ פרק ט״ז מהנכות פסה"מ הלכה ד: בג מיי' פ"ד מהל' טומאת אוכלין הלכה

קבו ד מיי׳ שם הלכה יב: קבו ד מיי שם הנכה יג: קבח ה מיי פרק ט"ז מהלכות פסה"מ הלכה ד: קבט וזח מיי פי"ד שם סלכה י והלכה ט ועייו

תורה אור השלם

ו ואת איזרל יארלו ההלריח ן. וְאַת אִיּוְבֶּל יֹאבְלוּ הַיְּבְּלֵה הַ בְּחַלְת וְיְנִט: מ״ב ט, י בּהַלֶּת וְיְנִט: מ״ב ט, י ב. בְּל חשֶׁך טְמון לְצְפּוּנְיו תָּאָבֶלהוּ אֲשׁ לֹא נֻפְּח יַרַע שָׁרִיד בְּאָהֱלוֹ: איוב כ, כו שָׁרִיד בְּאָהֵלוֹ:

מוסף רש"י

האוכל האוכל שנטמא באב הטומאה, דהוא שני: מצטרפין זה עם זה לטמא בקל שבשניהם. להיינו שני ומלטרפין שב שבורום. לאשי מרי התמלפין יחד לעשות שלישי כדרך שהשני עושה, דהוא קל שבשניהן, אבל לא מצטרפין להכי שיעשו שני כמו ראשון שעושה שני, דא"כ היינו ממול שנשניהן (מעילה יז:):

ליקוטים

י השייך לעמ' זה ר' בעמ' קודם דלמולים ולערלים לא שחישב בלבו מתחלה שניהם אלא שחישב שיאמר כך וההיא דפגלו מקדש כיון שמתכוין בפירוש לפסלו ולפוגלו חשיב היזק לא בדיבורייהו. בהכניסה לובקה שתרוש ולא תינק ודוקא בתינק ותדוש פטור מדיני אדם אבל בתדוש לחודיה חייב בדיני אדם וכל זה דומה דוחק, וגם בפירוש זקונטרס בריש מנחות על הא יקאמר מחשבה דמינכרא פסל . חמנא דהיינו דבור והתם נמי משמע הכי דקרי חרבה לשם בלילה מחשבה דמינכרא שניכר שהוא משקר ואם לא היה מדבר במאי מינכרא כיון דאינו מחשב. ודוחק לומר כיון דאם היה מוציא בפיו היה ניכר קרי ליה מחשבה דמינכרא. ויש לתמוה מהא דאמרינן בפרק ב' דזבחים . גמרא כיצד קירב המתיר אמר רבי יוחנן מנין למחשב בקדשים שהוא לוקה תלמוד לומר יחשב וכיון דכתיב בקרא לא יחשב וכיון דכתיב בקרא לא יחשב דמשמע מחשבה מהיכא תיתי לך להצריך דיבור. ועוד דרישא דפריך התם וב אשי לרב מארי לאו שאין בו מעשה הוא מארי לאו שאין בו מעשה הוא ואין לוקין עליו אמר ליה רבי יהודה היא וכר, ומאי קושיא הא כי האי גוונא חשיב מעשה לובי וחנן כיון דאיכא דבור ובדבוריה מתעביד מעשה כדאשכחן בפרק מתעביד מעשה כו אשכיון ב-. , קמא דתמורה דאמר ליה רבי יוחנן לתנא לא תיתני מימר זסמה בקול חשוב מעשה , משום דבדיבוריה וטעמא וטעמא משום דבדיבוריה מתעביד מעשה אבל אם אין מתצביד מעשה אבל אם אין צריך דבור אלא מחשבה בלב ניחא (וביתיר א במחשבה בלא דיבור היכי לקיימי דע שחישב ממאי) במחשבה לבדה מיפסיל בלא דיבור ניחא כיון שלא . הוצרד הדירור אלא לחי שטל ידי הוצרן הזיבור אלא לפי שעל ידי כך אנו יודעין שפסלו במחשבה אבל הפסול לא נקבע על ידי דיבור אלא על ידי המחשבה. ומיהו ברוב ספרים בזבחים גרסינן רבי ינאי ומצי למימר דאף על פי שיכול לתרץ דהתב בדיבוריה מתעביד מעשה רוצד העמיד רבי ינאי אף כריש לקיש דפטר חסמה בקול. והרב רבי חיים היה אומר דלא חשיב רדרורו מחטריד מטשה מה עדיין עד שיקרבו מתירין אף על פי שמתחלה היה עומד ליקרב בבשר גמור ועתה נפסל על ידו

ויעור כיינן בישן הפיגול. לא שייך הכא מלא מין את מינו וניעור כיינו עירוב מחשבות הוי. לי שאין הפסול מניח הפיגול ליפרד מעליו: הא חזר ועירבן ראשון הוי. תימה מה ענין זה אלל זה דגבי הרבן כשאמר חלי זית חוץ למקומו וחלי זית חוץ לזמנו הרי

כבר נפסל הקרבן ואינו חוזר ונעשה פיגול אבל חלי בילה ראשון וחלי בילה שני שנתערבו דנעשה שני אין הטעם לפי שנתבטל חלי בילה הראשון אלא משום דאין לו כח לטמאות בפני עלמו הלכך כשילטרף עמו חלי בילה ראשון למה לא יהא ראשון ":

נפלו שניהם כאחר עשאוה שניה. למ״ד יש נוגע חוזר לאו ונוגע: התם איכא שיעורא. פי׳ נקונט׳

מעיקרא שיעור שלם הוה ונחלק הלכך כשחזר וערבו שמו חזר עליו אבל הכא מעיקרא חלי זית פיגול וחלי זית פסול לא נקרא שם פיגול עליו כי אם שם פסול הלכך כי הדר אתי חלי זית דומן לא פקע שם פסול למיחל שם פיגול. ולפירוש זה הוה ליה למימר התם הוה ביה שיעורא הכא לא הוה ביה שיעורא ומפרש ר"ת איכא שיעורא שיש מו השני כשיעור לפיכך מניח לו לראשון להפרד מעליו והלך בו לו להתחבר אלל ראשון אחר הכא ליכא שיעורא מן הפסול ואין מניח לו לפיגול להפרד מעליו: אכזר רב המנונא מנא אמינא לה דתנו האוכל שנממא באב השומאה, שהיה בו כבינה ושנטמה בולד הטומאה שהיה בו כמו כן כבילה, מלטרפין זה עם זה אם יש חלי בילה מן הרחשון וחלי בילה מן השני מצטרפין לטמא בקל שבשניהם מאי לאו אע"ג דהדר מלייה שלקח מן הראשון ושם עליו אלמא כיון דליכא שיעורא מן השני אין מניח לו לראשון להפרד מעליו לילך לו אצל ראשון חבירו ומשני דלמא דלא הדר מלייה. ואין לדמות זה לטומאה שבטלה חזרה וניעורה דהכא לא בטלה והכא טעמא משום דאין לו להפרד ממנו ליו ולפי׳ רבינו תם שפירשתי לא לריכא למה שפירש בקונטרס דאוכל מקבל טומאה בכל שהוא והארכתי בפרק

המלניע נשבת דף לא. ד״ה אי לענין: חישב שיאכלוהו כלבים למחר פיגול. בסוף כל הפסולין

(לקמן דף לו.) אמרינן דחישב שיאכלוהו טמאים לא הוי פיגול ולריך לפרש טעם אמאי גרע מאכילת כלבים ": ואת איובל יאכלו הכלבים. להן הס

פשיטא ליה דשייכא ליה גבי בהמה בדבר הראוי לה כדכתיב יי תהיה כל מבואמך לו לאכול אלא מאכילת בשר מייתי ראיה לו: דבתיב תאכלהו אש לא נופח. מימה דלא מיימי קרא דאם האכל יאכל דבשתי אכילות הכתוב מדבר אחת אכילת אדם ואחת אכילת מזבח (לעיל יג:) וכתיב (ויקרא ו) אשר תאכל האש את העולה וי"ל דאש דגבוה פשיטא ליה דשמה אכילה ובכל לחו מקום אין אכילה והקטרה מלטרפין ש אבל שלו השתא דאמרת דכל אכילת אש שמה אכילה ישקטרה מנטרפין ש מפכידה שמארן מכילה והקטרה מצטרפין. קשיא ליה אמאי אין מנטרפין: שארן מכילה והקטרה מצטרפין. מרישא הוה מלינא למידק דקתני להקטיר דבר שדרכו להקטיר הא דבר שאין דרכו להקטיר לא אלמא אכילת אש לא שמה אכילה:

דאכילה שמה אלמא לא מדמי אכילות להדדי דכל חדא וחדא למילמיה הוא דהויא אכילה: בחר אוכלין. שנים האוכלין את הזית: בבשר גמור ועתה נפסל על ידו ואף על גב דמחשבה דשליחות יד הוי כדבור כדפירשנו מחשבה דקדשים נמי איכא למימר דכדיבור. וגם כן איתא בריש מנחות מחשבה דתרומה מיהא שניטלת במחשבה הוי בלא דיבור כדמוכח בפרק שבועות שתים תנין ולא כמו שמשמע פירוש הקונטרס דפרק בתרא דבכורות דבעי למימר דתרומה נמי בדבורא. עד כאן (שעמ"ק כ"מ דף מ.6):

מאי תיבעי לך השתא כזית וכזית הוה לך למידק דהוי כללא מדלא אתניתא אלא כזית כזית לפרטא הא כזית וכזית כללא כזית למחר בחוץ מיבעיא לך. ובעיין איפשיט דבעינן לעיל כזית כזית תנן או כזית וכזית תנן ש"מ דכזית וכזית תנן. ומהכא אמרינן בגמ' דהאומר לחבירו בקדושין (דף מו.) ובגמרא דשבועת

הפקדון (שבועות לח.) רבי היא דאמר ל"ש כזית כזית ל"ש כזית וכזית פרטא הוי: לישנה החרינה [לה] גרסינן: ויקן כישן (ח) פיגול. כיון שמלח חלי זית רחשון יבו חלי זית חחרון שהוא מינו ניעור משנתו ומבטולו שנצטרף יו עם חוץ למקומו לפסול ולא לפגל וחוזר מלטרף עם זה לפגל ובטל לו חלי זית דחון למקומו מלהוליה מידי פיגול דחין חלי זית מועיל במקום כזית ולא אמרי׳ כבר נצטרף עם שאצלו לפסול ולא יחזור ויפרל ממנו: עירוב מחשבות הוי. מכיון שנלטרף שוב לא ירד דו : ראשון. התערובות הזה תורת ראשון עליו לעשות מגעו שני דהא איכא שיעורא דרחשון בגוויה ליתן טומחה: חלקן וה שני ווה שני. שהרי בכל חחד חלי שיעור דראשון וחלי שיעור דשני ותנן לקתן בשתעתה ביו רחשון ושני מלטרפין לטמא בקל שבשניהם: הא חור ועירבן רחשון. כדמסיים וחזיל מגופה דמתני׳ הלמה כשחזר ומלה את מינו ניעור מלירוף דשאינו מינו: נפל זה בעלמו וזה בעלמו. כשנסתלה הראשון נפל חבירו עליה פסלה ייו ולא טימאה ליעשות שניה שכשנפל האחד לא היה בו כביצה ראשון וכשנפל חבירו כבר נסתלק זה: נפלו שניהם כחחד. וה"ה בזה אחר זה אם נפל השני בעוד הראשון עליה שניהם כאחד חרי ליה: עשחה שניה. אלמא הדרי ומלטרפי רחשון שבוה ושבוה: המם חיכח שיעורה. מעיקרה יו שלם הוה ונחלק הלכך כשחזר ועירבו חזר שמו עליו: אבל הכא. מעיקרא חלי זית פגול וחלי זית פסול לא נקרא שם פגול עליו כי אם שם פסול הלכך כי הדר אתי חלי [זית] דומן לא פקע שם פסול למיחל שם פגול: ה"ג האוכל יהו חלי בילה שנטמא באב הטומאה וחלי יו בילה אחרת שנטמא בולד הטומאה מלטרפין זה עם זה לטמא בקל שבשניהם מאי לאו אף על גב דהדר מלייה לא דלא הדר מלייה: לטמא בקל שבשניהם. אם נגע בתרומה פסלה ולא טמאה דליכא כשיעור מן הרחשון. מחי לחו אפי׳ חזר והשלים

מאוכל ראשון אחר על זה עד שהיה בו כבילה אוכל ראשון בו דאינו עושה עוד ראשון הואיל ולא היה בו מעולם שיעור קודם שנתערב עם אוכל שני אלמא כי לא הוי ביה שיעורא מעיקרא אין חוזר וניעור. וא״ת אי (כ) בלא הוי ביה שיעורא מעיקרא היאך קיבל טומאה מאב הטומאה מתחילתו תשובה לדבריך שהאוכל מקבל טומאה בכל שהוא אבל לטמא אחרים לריך כבילה וברייתא שלימה בח"כ 6 כל אשר בתוכה כאו יטמא מכל האוכל מלמד שמטמא כבו בכל שהוא יכול יטמא אחרים בכל שהוא ת"ל אשר יאכל דהיינו כביצה כדילפי׳ בפ"ח דיומא (דף פ.) אוכל הנאכל בבת אחת ושיערו חכמים אין בית הבליעה מחזיק יותר מכבילת תרנגולת: ה"ג בדרב דימי חלי זית חוץ למקומו וחלי זים חוץ לומנו וחלי זים חוץ לומנו סנה בר קפרה כו'. דכיון דהוי

להו הגך חרי דומן גבי הדדי מלטרפי ולא אמרינן מכי חשיב אחלי זית דומן קמא נלטרף עם חלי זית דמקום שקדמו דהא דאמרת בש (לעיל כט.) יהיה מלמד שמלטרפין (ג) היכא דליכא מינו ללרופי בהדיה: כי אסא רבין אמר. לאו הכי תני בר קפרא דכיון שקדמו חלי זית דמקום אתי חלי זית קמא דומן ואיצטריף כדו ושוב אין חוזר וניעור אלא הכי תנא חלי זית חוץ לומנו וחלי זית חוץ לומנו וחלי זית חוץ למקום אתי חלי זית קמא דומן ואיצטריף כדו ושוב אין חוזר וניעור אלא הכי תנא סבירא ליה דאמר לעיל ויקץ כישן הפיגול ואפילו למקומו פיגול אין חלי זית דמקום מועיל לבטל זמן דהוי כזית: **רב אשי כו**'. כרבא סבירא ליה דאמר לעיל ויקץ כישן הפיגול ואפילו אפסקיה במחשבת מקום ועדיפא דרב אשי מדרבא דאשמעינן רבותא אע"ג 🖘 דחשבינהו לומן ומקום בחד דבורא ולירפן בשפחיו לכזית אחד אפ״ה מצטרף למינו: יאכנו הכלבים. אלמא שמיה אכילה: אנא מעסה חישב. על הבשר לאכול ביו באש הדיוט למחר: הכי נמי. דהוי פיגול: וכי סימה הכי נמי והה אנן סנן. דאפי׳ אש גבוה ביו במידי דחזי לה ואורחה לא מלטרפא אם בחו חישבה עם אכילת אדם ואע״ג

 לישנא דקרא ויקץ כישן ה' (תהלים עת סה), 2 טכרות פ"ח (תהלים עת סה), 2 טכרות פ"ח "ח", ג' ג' ש" של מעילה יז;
ד'ע ית ית מנחות יז ד"ה דלא, "ח" מנות ינ יד"ה דלא, קכרג, ו) קלקתן לו: ד"ה שחלנוהו מתנו הטעם ע"שן, שיחלנוהו מתנו הטעם ע"שן. בין אן נו: ד"ה שיאכלוהו כתבו הטעם ע"ש], מ) ויקרא כה ז, ט) [עיין תו' מנחות יו: ד"ה דלא התעוכרות כד דחיי רב בסוגיא דהכא]:

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד״ה ויקן כישן הפיגול וכו׳ ומכטלו לצירוף שמצרף וכרי ותכנול לצידוף. (כ) ד"ה לעמלו וכרי ולית לי דלא וכרי בתוכו: (ג) ד"ה ה"ג וכרי מלמד שמלטלפין היינו דוקא סיכל:

שינויי נוסחאות

א] בה"ז מחקו וכן ליתא בד" רפ"ט וש"ח. אמנם בכתה"י ולבד מכי"ר ב"ו אימא. וכ"ג מרש"י. תכר״ל צ'ן מיתם. וכ״ל מתק״ל. ועי צ״ק למקיים גילקמיטו וכ״מ בק״ל: ב'ן ס״י וכוית (ש״ח: ג'ן לעצמו ודה לעצמו (ש״ח: וב״ה בשהרות): ד'ן אמר ליתל בד״ו ובכתה״ל, וכ״ לק״ס בד״ו ובכתה״ל, וכ״ לק״ס בחוסיפוהו בטעות מבה"ז: ה] נ"א לא דלא. וחיבת דלמא נמחק (רא"ט). וכ"ה בכי"ל וברט"י, אבל בתוס' כלפינו: ון ואין (כי״צ): ז] נ״ל חוץ לזמנו וחציו חוץ למקומו (דק״ם), וכ׳ ותציו חוץ כמקומו (זקים). זכי מ"נ וקר"ל שכ"ה גירסת הרמנכ"ס עש"כ: ח] כחצי (שמכ"י וצ"ק, וכ"ה במתני): מ] כחצי (צ"ק): י] רבא כל"ל ש"מ, וכ"ה בכי"צ) ויעל"ן גולס רב אסי. ועי' רש"ש: יאן והא יבן האשון (מתה"מ: יבן הראשון איכא כל"ל ("ש"מ: יבן הראשון את חצי זית האחרון (כתה"י וש"מ: יגן שנצטרף עם של חוץ ו"ם. "גן שנצטרף עם של הזץ ("ש"מ, וער ב"ח) "ל האינו מצטרף (גליון): "ד] יעור לל"ל ("ש"מ): מו] בשמעתין דראשון (כתה"י): מו] פסלוה ולא (כתה"י): מו] פסלוה ולא שיניתרו שלם ("ש"מ, וב"ה בתר): מו] "אל עוד שלם ("ש"מ, וב"ה בתר): מו "אל עודם בתרומן מול ("ש"מ, וב"מ מול ("ש"מ) יח] נ״ל אוכל (כי״ב): ימן וחצי יוון כ אוכל (כ' ב). יבן ווובי ביצה אחרת נמסק, ול"ל ושנטמא בולד (כ"ה בכ"י וכן תיקן בש"מ) ולפי"ז לא נמפרט שיעור האוכל שנמא גולר, ולוה כתב הגליון בש"מ כלומר וכו' כתב האניון כם מי כחות ואינו עיי"ש: כן ראשון קאמר ואינו נעשה עוד (*ש"ח): כאן בתוכו (וש"ש): כבן שמיטמא (ב"ש) וכן הגיה הכ"ח נשכת לא ע"א: כג] דאמרן ("ש"מ") כג] ואיצטריף בהדיה ("ש"מ"): כה] דאע"ג דאחשבינהו בהן האכילה כנ״ל (*ב״ש): כון להאכילה כנ״ל (*ב״ש): כון דגבוה (*ש״מ): כון דגבוה (*ש״מ): כחן עם מחשבת אכילת אדם כנ״ל (מ״מ): כמן נק״מ נוסף דמחשבות הויין: ל] פר״ת דמחשבות הויין. כן פריית שאין כלייל (שיח): לאן לייל וחוזר (צייק): לבן ולילך (ביש): לגן דאין מניחו (שיח): לדן ממנו כדפיר"ת ולפיי 3"5 [85 שפרשתי (צ"ק): לה] הא דלא שפו שוני (בין). לוון הא דרג מייתי ראיה מקרא דולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכול דהא פשיטא ליה דשייכא אכילה גבי בהמה ירה דשיימא אכירה גבי בהמה עד הדי הייתה אמירה גבי בהמה עיבו: לון תבראתה לפיל (רשיש): לון תבראתה לפיל (רשיש): לון בט"מו נוסף דסד"א דגבי כלבים לאו אכילה היא: להן ומכל לפ"ל (ש"מ): בש"ן אבל להן ומכל לפ"ל (ש"מ): בש"ן אבל להייתוא ואר ניי שפ"ש שכי לחין אבל להייתוא ואר ניי שפ"ש שכי לחין להייתו ומרוני ומיים של היים של היים ומרוני ומיים של היים של היים של היים ומרוני ומיים של היים של היים של היים ומרוני ומיים של היים של היים בלהביים בריים לזה מובן ומקומו בד״ה שלאחריו אקושייתם שם עש"ב: מ] ועי

שימה מקובצת

מאי לאו אע"ג דחדר מלייח. פ"ה לפי שיטתו אפי" כו". אבל קשה לר"ת על הא דפי׳ דאוכלים מקבלים טומאה בכל שהוא מהא דאמרינו טומחה בכל שהוא מהה לחמריק מהלהליק (מהליק מה להלחליק (מהליק מהלין וחשיב פחוח מכבילה אוכלין וחשיב פחוח מכבילה אוכלין (דקייה') [הא קויה'] דכל דבר (דקייה') [הא קויה'] דכל דבר המומאה אינו חולץ בפני המומאה היבי דף ייו. ולפין (דיים) המומאה ורכי דף ייו. ולפין (דיים) המומאה ורכי דף ייו. ולפין (דיים)

הטומנה (כיד דף ישר). ועפיי (דיתן) מישה להב הטומלה (עד) שמלקן ועירבן עד חלי בילה, ומ"מ מיימי שפיר דכי הדר מלייה שלקח חלי בילה ניסא דלשטלה היו בו כשישר מעיקרא (כ)שנטמא באב הטומלה (עד) שמלקן ועירבן עד חלי בילה, ומ"מ מיימי שפיר דכי הדר ממנו ולילך לו אלל הראשון מבירו. ודמי דלא הדר מלייה (ישון הריף דיק): בי ארא רב ריבי בר. כרב המטול ס"ל מיהו הכא דהוו הני דדמו גבי אהדדי מלטרפין ולא אמריטן מכי ששיב אאלי זים זמן קמא מלטרף בהדי חלי זים חוץ למקוטו שקדמו דכמיב יהיה מלמד שמלטרפין (פעל כט., (דה"ש) ודה"מ) כי ליכא זמן בהדיה

לצרופי, ורפין שתר דלאן להכי שני בה הפרא דגם בעניו זה אינו חזר וניעור ודוכיון שהפסול נהגע בחלי זים דומן התא. אלא להכי שני חלי שיה וחל לעושות ב"א ביה המיד מיד מו לא להכי שני חלים והלי מיד מו מותרים ביה וחיים שיאבלוהו בלבים ביי. וא"מ והלא בפרה כל הפסולים כיי וכסוב בתור"ה מישבו